

Sygn. akt XVII AmE 232/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz	SSO Witold Rękosiewicz
Protokolant: protokolant sądowy Magdalena Żabińska	

po rozpoznaniu 6 sierpnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania M. D. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Dystrybucja (...) w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 15 listopada 2016 r. znak (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od M. D. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Dystrybucja (...) w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 232/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 15 listopada 2016 r. znak (...), podstawie art. 34 ust.1 w zw. z art. 30 ust.1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r.- Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm. – dalej: Pe) oraz w zw. z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w zw. z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998r. nr 60, poz. 387, z późn.zm., dalej: Rozporządzenie w sprawie opłat) oraz w zw. z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2015, poz. 613, z późn.zm.) ustalił dla M. D. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą M. D. (1) Dystrybucja (...) (dalej: Przedsiębiorca, powód) opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - LPG, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 8 lutego 2011 r. znak (...) na kwotę 7 024 zł.

Przedsiębiorca M. D. (1) w złożonym odwołaniu zarzucił zaskarżonej decyzji Prezesa URE:

1. poczynienie sprzecznych ustaleń faktycznych wynikających z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego polegające na niezasadnym przyjęciu, iż skarżący nie wniósł opłaty należnej z tytułu koncesji za rok 2011, w sytuacji, gdy przedmiotowa opłata została przez skarżącego uiszczona w całości, a w konsekwencji niezasadne wszczęcie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty z tytułu koncesji za wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - LPG,
2. naruszenie art. 34 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię polegającą na niezasadnym przyjęciu, iż skarżący zobowiązany jest do ponownego wniesienia opłaty należnej z tytułu koncesji do budżetu państwa za rok 2011 w sytuacji, gdy przedmiotowa opłata za rok 2011 została przez skarżącego uiszczona w dniu 31 marca 2011 r.,
3. § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w zw. z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja poprzez ich błędne zastosowanie w niniejszej sprawie w sytuacji, gdy opłata należna tytułu koncesji za rok 2011 została przez skarżącego uiszczona, a więc brak było podstaw do ponownego obliczenia opłaty za rok 2011 i skierowania wobec skarżącego wezwania do jej uiszczenia,
4. art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa poprzez jego błędne zastosowanie w sprawie polegające na wydaniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zaskarżonej decyzji ustalającej wysokość opłaty należnej z tytułu koncesji za rok 2011 w sytuacji gdy skarżący wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku i uiszczył opłatę należną tytułu koncesji za rok 2011 w całości, co w konsekwencji uniemożliwiło Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki wszczęcie postępowania administracyjnego z urzędu,
5. art. 68 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa poprzez jego niezastosowanie w sprawie, a w konsekwencji niezasadne przyjęcie, iż należna opłata z tytułu koncesji za 2011 rok nie uległa przedawnieniu w sytuacji, gdy decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona skarżącemu po upływie 3 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek jej uiszczenia.

W oparciu o sformułowane zarzuty powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki poprzez ustalenie, iż opłata należna z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - LPG za 2011 rok została przez skarżącego uiszczona w całości,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód podniósł, że prowadził działalność gospodarczą na podstawie koncesji ważnej do 2011 roku i w dniu 31 marca 2011 r. uiszczył opłatę z tytułu koncesji za rok 2011. Wywiązał się więc z wynikającego z art. 34 ust. 1 Pe obowiązku uiszczenia corocznej opłaty należnej z tytułu koncesji. W celu zachowania ciągłości wykonywanej działalności gospodarczej w dniu 29 grudnia 2010 r. wystąpił do Prezesa URE o udzielenie koncesji w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym – LPG. W dniu 8 lutego 2011r. Prezes URE wydał decyzję o udzieleniu Przedsiębiorcy wnioskowanej koncesji. Zdaniem powoda Prezes URE nie może interpretować art. 34 ust.1 Pe w sposób rozszerzający, który prowadzi do ustalenia obowiązku uiszczenia opłaty dwa razy za dany rok. Żądana coroczna opłata koncesyjna została już wniesiona do dnia 31 marca 2011 r. W ocenie powoda Prezes URE nie może żądać ponownego uiszczenia należnej opłaty za 2011 rok. Żądanie ponownego wniesienia opłaty tytułu udzielonej koncesji narusza zasady państwa prawa i pewności obrotu. Ponadto powód podniósł zarzut przedawnienia, powołując się na art.68 § 1 ordynacji podatkowej i upływ 3-letniego terminu. W ocenie powoda, zgodnie z powołanym przepisem, zobowiązanie podatkowe

nie powstało, gdyż decyzja ustalająca zobowiązanie do uiszczenia opłaty koncesyjnej doręczona została po upływie 3 lat licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że w związku z wnioskiem z dnia 23 grudnia 2010 r. udzielił powodowi w dniu 8 lutego 2011 r. koncesji w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na okres od 10 lutego 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. Stwierdził, że bezspornie w terminie 30 dni od dnia wydania mu koncesji, tj. do dnia 10 marca 2011 r. Przedsiębiorca nie wniósł pierwszej opłaty od wymienionej koncesji. Z tego względu konieczne było ustalenie tej opłaty w zaskarżonej decyzji. Pozwany przyznał, że Przedsiębiorca wniósł w dniu 31 marca 2011 r. opłatę koncesyjną za 2011 r., jednak zauważył, że ta opłata odnosiła się do poprzedniej koncesji, która wygasła 8 lutego 2011 r. Prezes URE wskazał, że zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji (przepis nie rozróżnia czy po raz pierwszy, czy po raz kolejny) jest zobowiązane do uiszczenia corocznej opłaty koncesyjnej. W świetle powołanego przepisu obowiązek wnoszenia corocznych opłat koncesyjnych wyznaczony jest przez sam fakt uzyskania i posiadania ważnej koncesji oraz obliguje do uiszczenia opłaty koncesyjnej (bez względu na faktyczne wykonywanie działalności koncesjonowanej). Przedsiębiorstwa energetyczne, które uzyskały i posiadają koncesję udzieloną przez Prezesa URE na wykonywanie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 32 Prawa energetycznego, mają obowiązek wnoszenia pierwszej i kolejnych corocznych opłat do budżetu państwa. Wskazał, że zasady, wysokość i sposób pobierania opłaty koncesyjnej reguluje Rozporządzenie w sprawie opłat, wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 34 ust. 3 Pe. Opłata koncesyjna jest płatna z góry do 31 marca każdego roku, niezależnie od tego, czy działalność koncesjonowana wykonywana jest przez cały okres, za który opłata zostaje uiszczana. Wysokość opłaty ustala się na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym jej ustalenie. Natomiast sam obowiązek zapłaty powstaje z dniem 1 stycznia kolejnego roku, na który została udzielana koncesja. Prezes URE wskazał, że powód uzyskał stosowną koncesję i niezależnie od długości korzystania z tego prawa w danym roku jest zobligowany do uiszczenia tzw. pierwszej opłaty płatnej po uzyskaniu tej koncesji. Zgodnie z przepisem § 4 ust. 3 ust. 2 Rozporządzenia w sprawie opłat, w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Zdaniem pozwanego, zaistnienie wymienionych w § 4 Rozporządzenia przesłanek warunkuje możliwość jego zastosowania. Przedsiębiorstwo energetyczne musi złożyć wniosek o udzielenie koncesji, przedsiębiorstwu temu musi zostać udzielona koncesja, przedsiębiorstwo energetyczne w roku poprzedzającym udzielenie koncesji prowadziło działalność gospodarczą w zakresie objętym koncesją oraz uzyskało przychody z tej działalności. Pozwany stwierdził, iż udzielona powodowi w dniu 8 lutego 2011 r. koncesja stanowiła samodzielny tytuł prawny do żądania przez Prezesa URE wniesienia opłaty koncesyjnej, a w przypadku braku jej dobrowolnego uiszczenia przez powoda - tytuł prawny do obliczenia tej opłaty i jej wyegzekwowania. W ocenie pozwanego brak pobierania opłaty za udzielenie koncesji w terminie do 30 dni od dnia wydania takiej koncesji, stanowiłby uprzywilejowanie dla podmiotów, które dopiero rozpoczynają działalność koncesjonowaną.

Prezes URE zauważył, że powód nie wystąpił z wnioskiem o przedłużenie okresu ważności koncesji z dnia 21 marca 2011r. - stosownie do art. 39 Pe. Pozwany stwierdził, że jeżeli przedsiębiorca nie skorzystał z tego rozwiązania i nie złożył wniosku o przedłużenie ważności posiadanej przez niego koncesji w terminie 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem, a wystąpił do Prezesa URE o udzielenie nowej koncesji, to jego sytuacja prawna niczym nie różni się od sytuacji podmiotu, który wnioskowałby o udzielenie nowej koncesji.

Zdaniem Prezesa URE z art. 34 ust. 1 Pe wynika, że coroczną opłatę koncesyjną, wnoszoną do dnia 31 marca danego roku należy odnosić do roku następującego po roku udzielenia koncesji. Opłata wymagana na podstawie § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat stanowi inną opłatę, należną w związku z wnioskiem powoda bezpośrednio po udzieleniu koncesji z dnia 8 lutego 2011 r. Pozwany stwierdził, że są to dwie odrębne opłaty wnoszone na podstawie innego tytułu prawnego. Nie zgodził się z zarzutem powoda, że jest to „podwójna” opłata za rok 2011.

Wskazał, że mimo, iż faktycznie oparta jest na tej samej podstawie przychodów, wynika z odrębnego tytułu prawnego. Zdaniem Prezesa URE obowiązek poboru tej opłaty wprost wynika z przepisów prawa i ogranicza możliwość obchodzenia przepisów dotyczących opłat koncesyjnych. Przyjęcie stanowiska powoda mogło by prowadzić do naruszenia dyscypliny finansów publicznych poprzez niepobieranie należności przypadających Skarbowi Państwa.

Zawarte w odwołaniu twierdzenie, że powód spełnił w 2011 r. obowiązek wniesienia opłaty od koncesji z 8 lutego 2011 r. znak (...) Prezes URE uznał za błędne. Wskazał, że ze znajdującego się w aktach administracyjnych dokumentu wynika, iż opłata ta dotyczy koncesji z dnia 21 marca 2001r. znak (...), która jest niepodzielna i przypisana konkretnej koncesji. Z materiału dowodowego wynika, że powód nie zrealizował obowiązku, o którym mowa w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, więc Prezes URE był uprawniony do ustalenia opłaty w drodze decyzji administracyjnej.

Podniesiony przez Powoda zarzut przedawnienia uznał Prezes URE za bezzasadny. Zdaniem pozwanego art. 68 § 1 ordynacji podatkowej, przewidujący trzyletni termin przedawnienia, nie odnosi się do zobowiązań, które powstały z mocy prawa, tak jak w niniejszym przypadku. Przepis ten dotyczy tylko zobowiązań, do których powstania niezbędne jest doręczenie podatnikowi decyzji organu podatkowego, ustalającej wysokość tego zobowiązania, czyli do zobowiązań podatkowych o których mowa w art. 21 §1 pkt.2 ordynacji podatkowej.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji nr (...), udzielonej przez Prezesa URE w dniu 21 marca 2001r.. Koncesja powyższa obowiązywała do dnia 9 lutego 2011 r. W dniu 31 marca 2011 r. Przedsiębiorca dokonał wpłaty w wysokości 7 024,49 zł tytułem opłaty koncesyjnej za rok 2011 (k. 12 akt adm.). Z formularza zawierającego informacje koncesjonariusza o wysokości opłaty koncesyjnej wynika, że wnoszona opłata dotyczy koncesji wydanej w 2001 r. (k. 14 akt adm.)

W dniu 29 grudnia 2010 r. wpłynął do Prezesa URE wniosek Przedsiębiorcy, o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - LPG. Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie udzielenia koncesji, Prezes URE decyzją z dnia 8 lutego 2011 r. znak (...), udzielił Przedsiębiorcy koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - LPG. Przedsiębiorca nie wniósł w terminie 30 tj. do dnia 10 marca 2011 r. opłaty w związku z uzyskaniem nowej koncesji.

Pismem z dnia 20 maja 2016 r. znak (...) Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia w terminie 14 dni opłaty z tytułu udzielonej 8 lutego 2011 r. koncesji wraz z odsetkami od dnia 11 marca 2011 r. oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia. (k.1 akt adm.)

W odpowiedzi z 30 maja 2011 r. Przedsiębiorca oświadczył, że opłata z tytułu udzielonej koncesji została wniesiona w dniu 31 marca 2011 r. Przedstawił dowód wpłaty oraz kopię formularza dotyczącego obliczenia opłaty. (k.3 akt adm.)

Prezes URE pismem z dnia 5 sierpnia 2016 r., (...), zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej. Wezwał Przedsiębiorcę do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej (formularz został przekazany Przedsiębiorcy z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej) oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. (7 akt adm.)

Pismem z dnia 12 sierpnia 2016 r. powód ponownie wskazał, że uiszczył już stosowną opłatę z tytułu koncesji przelewem bankowym z dnia 31 marca 2011 r. Stwierdził, że URE zmierza do dwukrotnego pobrania opłaty za koncesję za rok 2011, co jest sprzeczne z wykładnią art. 34 Pe oraz § 1 i § 4 Rozporządzenia w sprawie opłat. Powód wniósł o umorzenie postępowania. (k.9 akt adm.)

Pismem z 6 września 2016 r. (...)Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu prowadzonego postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, jak również o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. W wyznaczonym terminie Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia. (k. 8 akt adm.)

W roku 2010, poprzedzającym udzielenie koncesji z 8 lutego 2011 r., Przedsiębiorca uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości(...) zł - Formularz opłaty koncesyjnej. (k.14 akt adm.)

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności. Z przepisu art. 34 ust. 1 Pe wynika, że przewidziany w nim obowiązek obejmuje wszystkich przedsiębiorców energetycznych, którym została udzielona koncesja. Przepis ten nie przewiduje żadnych zwolnień od spełnienia określonego w nim obowiązku. Dotyczy koncesjonariuszy, którym udzielono koncesji po raz pierwszy jak i tych, którym udzielono następnej koncesji i odnosi się zarówno do pierwszej opłaty z tytułu udzielenia każdej koncesji jak i kolejnych opłat, wnoszonych w każdym roku kalendarzowym. W świetle art. 34 ust. 1 Pe nie ma więc znaczenia, czy koncesji udzielono przedsiębiorcy po raz pierwszy, czy też na jego wniosek Prezes URE udzielił przedsiębiorcy kolejnej koncesji i w związku z tym ma on obowiązek wniesienia pierwszej opłaty od nowej koncesji. Okoliczność, że przedsiębiorca energetyczny uiszczył już w danym roku opłatę koncesyjną nie wyklucza więc możliwości, że w określonych okolicznościach przedsiębiorca ten będzie zobowiązany do wniesienia w tym samym roku jeszcze jednej opłaty z tytułu udzielenia koncesji.

Zasady, wysokość i sposób obliczania opłaty koncesyjnej zostały uregulowane w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.). Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie delegacji ustawowej, zawartej w art. 34 ust. 3 Pe. Podstawą do nałożenia na koncesjonariuszy obowiązku wnoszenia tej opłaty jest jednak art. 34 ust. 1 Pe, a nie przepisy Rozporządzenia w sprawie opłat, mającego jedynie charakter wykonawczy w stosunku do przepisów ustawy Prawo energetyczne.

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 Rozporządzenia w sprawie opłat wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do Rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 1 Rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa Prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a Rozporządzenie określa termin jej płatności.

Opłata koncesyjna ma być wnoszona tylko raz w roku. Jednak należy pamiętać, że każda opłata dotyczy tylko jednej koncesji. Jeśli więc w ciągu danego roku Prezes URE udzieli przedsiębiorcy następnej koncesji, to pierwszą opłatę od tej nowej koncesji ma on wnieść w terminie określonym w § 4 ust. 3 Rozporządzenia, tj. w ciągu 30 dni od daty wydania koncesji. Dla istnienia obowiązku wniesienia przez przedsiębiorcę pierwszej opłaty od nowej koncesji nie ma znaczenia, że uiszczył już w tym roku opłatę koncesyjną z tytułu posiadania wcześniej wydanej koncesji, która na skutek upływu terminu jej obowiązywania wygasła. Sam fakt udzielenia nowej koncesji nakłada na przedsiębiorcę obowiązek wniesienia pierwszej opłaty od tej koncesji w terminie 30 dni od jej wydania.

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej wynika z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do

opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej „Zobowiązania podatkowe”. Wobec powyższego do realizacji przez Prezesa URE zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Pe stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w takim zakresie jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Pe, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [tak: Muras Zdzisław (red.), Swora Mariusz (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016]

Należy wskazać, że chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Stanowi wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku, w którym powstał obowiązek jej zapłaty. Dlatego zdaniem Sądu opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (np. w wyroku SOKiK sygn. XVII AmE 52/15).

W razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy, Prezes URE na podstawie § 6 Rozporządzenia w sprawie opłat wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w § 6 ust. 1 Rozporządzenia, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes URE na podstawie § 6 ust. 2 Rozporządzenia dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes URE zwraca nadpłaconą kwotę. Zgodnie z § 6 ust. 4 Rozporządzenia w sprawie opłat powyższe znajduje zastosowanie również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wniesie opłaty w terminie określonym w § 4 ust. 1 Rozporządzenia tj. do dnia 31 marca każdego roku. Zgodnie jednak z § 4 ust. 2 oraz 3 Rozporządzenia, przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją, wnosi pierwszą opłatę w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji.

Podkreślić należy, że koncesjonariusz, który chce kontynuować dotychczasową działalność gospodarczą, może na podstawie art. 39 Pe złożyć w określonym ustawowo terminie wnioski o przedłużenie ważności posiadanej koncesji. Każdy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą z należytą starannością, planujący działalność gospodarczą na następne lata i przewidujący konieczność podejmowania czynności z wyprzedzeniem, ma na podstawie art. 39 Pe możliwość wyboru korzystniejszego rozwiązania, które pozwoli mu uniknąć obowiązku ponoszenia zbędnych opłat obciążających jego działalność gospodarczą. Ustawodawca stworzył więc w ustawie możliwość uniknięcia obowiązku wnoszenia przez przedsiębiorcę w tym samym roku kalendarzowym pierwszej opłaty od następnej koncesji, mimo poniesienia już opłaty od poprzedniej koncesji. Skorzystanie z tej możliwości jest zależne jedynie od woli i inicjatywy samego koncesjonariusza.

W analizowanej sprawie powód będący przedsiębiorstwem energetycznym wystąpił do Prezesa URE z wnioskiem o wydanie kolejnej koncesji na obrót paliwami ciekłymi i w dniu 8 lutego 2011 r. uzyskał nową koncesję na prowadzenie wnioskowanej działalności gospodarczej. W związku z tym, zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe obowiązany był do wniesienia w terminie 30 dni pierwszej opłaty od nowej koncesji. Prezes URE po stwierdzeniu, że koncesjonariusz nie wykonał ciążącego na nim obowiązku, zgodnie z art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej, uprawniony był do wydania decyzji, w której na podstawie § 6 Rozporządzenia określił wysokość należnej opłaty koncesyjnej.

W następstwie udzielenia Przedsiębiorcy decyzją z dnia 8 lutego 2011 r. nr (...), koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - LPG na okres od 10 lutego 2011 r. do 31 grudnia 2030 r., na powódzie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w terminie 30 dni od wydania decyzji. Powód spełnił przesłanki określone w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalniało powoda uiszczenie opłaty od koncesji nr (...) obowiązującej do 9 lutego 2011 r.

Wbrew twierdzeniom powoda w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ. Obowiązek wnoszenia corocznych opłat przez przedsiębiorców, którym została udzielona koncesja, wynika z art. 34 ust. 1 Pe. Obowiązek wniesienia każdej z tych opłat wynikał z zaistnienia innych okoliczności faktycznych. Opłata wniesiona przez powoda 31 marca 2011 r. dotyczyła koncesji nr (...), co znajduje potwierdzenie w treści przedstawionego przez Przedsiębiorcę formularza (k.26 akt sąd., k.4 akt adm.). Po udzieleniu Przedsiębiorcy w dniu 8 lutego 2011 r. na jego wniosek nowej koncesji na powódzie spoczął obowiązek wniesienia po raz pierwszy opłaty koncesyjnej od nowej koncesji w terminie 30 dni od tej daty, wynikającym z § 4 ust. 2 Rozporządzenia, czego powód nie uczynił.

Prezes URE za bezsporne uznał, że powód uiszczył w 2011 r. opłatę z tytułu koncesji udzielonej w roku 2001. Pozwany prawidłowo jednak ustalił, iż powód nie uiszczył w terminie określonym w § 4 pkt 2 Rozporządzenia opłaty z tytułu udzielenia koncesji z dnia 8 lutego 2011 r. nr (...). Powód błędnie uznał, że skoro wniósł coroczną opłatę od koncesji nr (...), to nie ciąży już na nim obowiązek wniesienia opłaty przewidzianej w § 4 ust. 3 Rozporządzenia.

Z powyższych względów nie zasługują na uwzględnienie podniesione w odwołaniu zarzuty naruszenia art.34 ust.1 Pe, § 4 ust. 3 i § 6 ust.4 w zw. z ust.1-3 Rozporządzenia w sprawie opłat oraz zarzut poczynienia sprzecznych ustaleń faktycznych.

Bezasadny jest także zarzut naruszenia art. 21§ 3 Ordynacji podatkowej. Przepis ten stanowi, iż jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik, mimo ciężącego na nim obowiązku, nie zapłacił w całości lub w części podatku, nie złożył deklaracji albo że wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji, albo powstałego zobowiązania nie wykazano, organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego. Jak wyjaśniono powyżej, w zaistniałym stanie faktycznym organ uprawniony był do zastosowania powyższego przepisu i obliczenia opłaty z tytułu udzielenia koncesji, gdyż skarżący nie uiszczył wymaganej opłaty.

Powód podniósł także zarzut ruszenia art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej. Przepis ten stanowi, że zobowiązanie podatkowe, o którym mowa w art. 21 § 1 pkt 2, nie powstaje, jeżeli decyzja ustalająca to zobowiązanie została doręczona po upływie 3 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy. W odniesieniu do tego zarzutu powoda wskazać należy, iż przepis ten statuuje 3-letni termin przedawnienia dla zobowiązań podatkowych powstałych na mocy decyzji właściwego organu, określonych w art. 21 §1 pkt.2 Ordynacji podatkowej. A contrario, przepis ten nie dotyczy zobowiązań podatkowych powstających z mocy prawa tj. wskutek zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie zobowiązania podatkowego (art. 21 § 1 pkt. 1 Ordynacji podatkowej).W niniejszej sprawie zdarzeniem, które spowodowało powstanie zobowiązania podatkowego było wydanie decyzji z dnia 8 lutego 2011 r. o przyznaniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi (nr (...)). Tym samym zobowiązanie z tytułu opłaty koncesyjnej nie należy do zobowiązań określonych w art. 21 §1 pkt. 2, gdyż powstaje ono z mocy prawa, a nie wskutek wydania decyzji właściwego organu. Zaskarżona decyzja Prezesa URE z dnia 15 listopada 2016 r. nie była decyzją w rozumieniu art. 21§1 pkt.2 Ordynacji podatkowej, a wydana została na skutek zastosowania § 6 ust. 4 Rozporządzenia, tj. niedochowania przez Przedsiębiorcę terminu do uiszczenia zobowiązania. Do zobowiązań z tytułu opłaty koncesyjnej stosuje się 5-letni termin przedawnienia. Jak stanowi art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. W niniejszej sprawie termin przedawnienia należało liczyć od końca 2011r., a zatem

do przedawnienia zobowiązania powoda nie doszło. Wobec tego, również zarzut naruszenia art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej należało uznać za bezzasadny.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia, oddalił odwołanie jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

SSO Witold Rękosiewicz.